

Sygn. akt V.2 Ka 515/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach V Wydział Karny

Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r.

sprawy: **T. R. /R./,**

syna M. i A.,

ur. (...) w B.

obwinionego o wykroczenie z art. 90 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 3 czerwca 2015r. sygn. akt II W 1131/14

na zasadzie art. 437 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 515/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał T. R. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2014 r. ok. 08:00 w P. kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) zaparkował pojazd na ul. (...) w miejscu powodującym utrudnienie ruchu drogowego tj. popełnienie wykroczenia z art. 90 kw w zw. z art. 46 ust 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podst. art. 90 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 zł. Sąd obciążył obwinionego kosztami sądowymi w stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony T. R. zaskarżając wyrok w całości zarzucając sądowi błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że zaparkowanie przez obwinionego swojego

samochodu spowodowało utrudnienie ruchu drogowego. W oparciu o ten zarzut apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem " zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II Aka 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy wskazał w swoim uzasadnieniu na zeznania świadka A. M., który zeznał jednoznacznie, że zaparkowanie przez obwinionego swojego samochodu marki M. w miejscu przeznaczonym do mijania się samochodów na wąskiej jezdni przy ul. (...) było utrudnieniem ruchu drogowego szczególnie podczas mijania się pojazdów. Tym samym obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen [wniosków wyprowadzonych przez sąd] ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd".. Ponieważ apelacja obwinionego skierowana jest do całości orzeczenia, obowiązkiem sądu odwoławczego była ocena czy wymierzona obwinionemu kara nie jest surowa. Wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w kwocie 200 zł. nie można uznać za rażąco surowej, mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, dlatego i w tej części sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obwinionego , nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. zwrot kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636§ 1 kpk.